

העמוד הפותח

שבוע טוב לכל קוראינו באשר הם שם.

אפתח בהתנצלות. בשבוע שעבר, ב'פירורים מן השולחן', ציינתי את איכות המזון שהוגשה בערב ראש השנה. הדים נפגעים שהגיעו אלי מסרו כי הדיווח היה לא מדויק. עם אלה שטרחו על הערב ועם אלה שנהנו - הסליחה.

והשבוע בעלוננו, לירון גינת חולקת עמנו את הרגשתה לגבי תשלום עבור תורנויות, שושנה שרקי שופכת אור אחר על דרך ההתמודדות עם השינויים החלים בקיבוץ, וצפורה מתריעה על מפגע סביבתי.

מלווין משתף אותנו בחלק ממה שעובר עליו בהתמודדות עם המתת חסד של בעלי חיים, קטע מעניין מעיתון 'הקבוץ' ועוד הודעות ותודות.

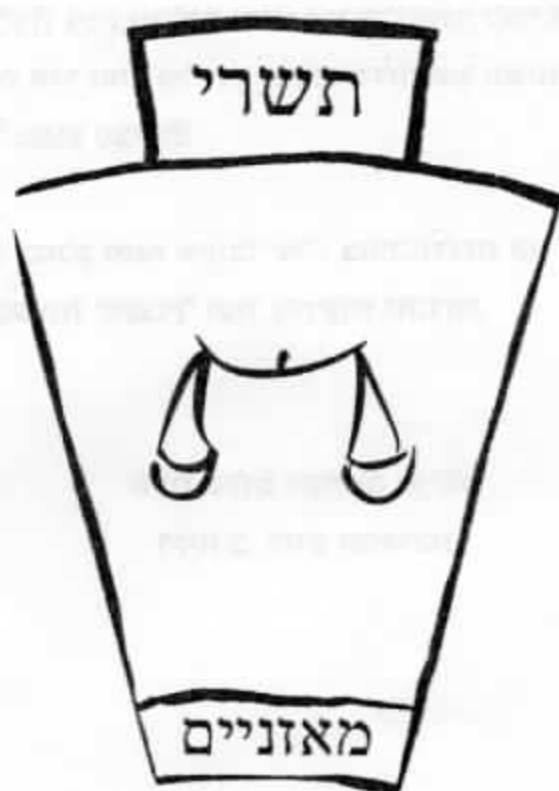
שבת שלום וקריאה נעימה
דליה ב. בשם המערכת

את קטעי הרכילות העסיסיים
את קטעי המידע שעד היום שמרתם לעצמכם
נא להעביר השבוע
לאיריס ויוחאי וולפין

ומי הולדת

שני בלומנטל (נכדה-גליק)	30/9	אסתר סולומון	26/9
דניאל שור (נכד-ג'קסון)		קורין שפרונג	27/9
מעין כהן (נכדה-ר. מרכס)	2/10	טלית דבולט	
לפיד בר דוד		עמרי בן חיים (נכד)	

עמית חייט	28/9
עמית דדוש	
שוש אפשטיין	29/9
יאיר דוארי	

ומי נישואין

מופי ואברי גליק	29/9	טל ויאיר אשכנזי	27/9
בוני מילר ויגאל בן חיים	2/10	רות וג'ק גולן	28/9
קורין ותמיר שפרונג		מרגרט ועמרי קופ	

פרורים מהשולחן

* יום כיפור חלף על קיבותינו, מי בבקשת סליחה בצום ומי בדרכים אחרות. רגע לפני שעזב, השאיר אותנו עם הדהוד תקיעת השופר לפתוח שערי שמיים. שוב תודה לאנשי מצפה נטופה.

* הוריקן בחוף המזרחי בארצות הברית: צביה וקרייג בראודי ובנותיהם קים ושני נאלצו לארוז את ביתם, שני חתוליהם והתוכי, וללון בבית מלון באטלנטה מבלי לדעת אם יזכו שוב לראות את ביתם לאחר ביקורו של פלויד הנורא. לשמחתנו האי בו הם גרים לא היה במרכז ההוריקן והם שבו לביתם כדי לראות אותו שלם. בניו ג'רזי, שמעתי מאילנה פרנק, ירדו 250 ס"מ גשם ביום אחד. אני מקווה שלכל בנינו שבארה"ב שלום - ושרוחכם לא תשבר! בשם המערכת (ומבלי להתייעץ איתם) אתם מוזמנים לכתוב ולספר מחוויותיכם בסופת ההוריקן.

* כחלק ממחויבותי העיתונאית, נוכחתי השבוע בטקס חנוכת הקלאב-קאר במועדון גיל הזהב. מי שלא היה הפסיד! אבל אל דאגה, הכל מתועד במצלמת הוידאו של דוד אלמן. אדי לא אכזב כרגיל והפיק טקס רב רושם ותחפושות שהצחיק את הקהל. תודה להלין הבלתי נלאית שדחפה וארגנה את רכישת הקלאב-קאר ולאדי שלקח אחריות עליו מרגע הגעתו לקיבוץ.

* כוכבת טלוויזיה זרחה לנו בשמי הקיבוץ: ליבה לדרמן תופיע השבוע בערוץ 33 בתכנית 'לנשים בלבד' לאחר שסיימה קורס לנשים המלוות לידה ועוסקת בכך. התכנית תשודר ביום שישי 24.9 בשעה 17:30, ושידור חוזר ביום רביעי 29.9 בשעה 20:30. כל הכבוד לך ליבה ובהצלחה בעיסוקך החדש!

* ביום חמישי שעבר דקל בסו חגג בחברת משפחתו את הגעתו למצוות.
 החגיגה נערכה בשמחה רבת משתתפים לצלילי די-ג'יי בחדר האוכל.
 שיהיה במזל טוב ושתדע שעם השנים החיים הולכים ומשתפרים!

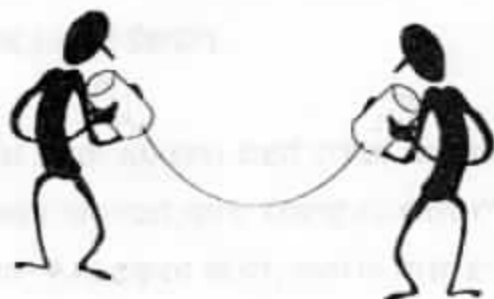
* ממקורות יודעי דבר נמסר לי שעפר ואליסון פרנק הגיעו עם בנם ארז (חמוד
 אמיתי) לביקור מולדת בן שלושה שבועות. ברוכים הבאים ושהות נעימה.

* משרדי המזכירות, ריכוז המשק וכו' שנשרפו לפני שבועיים עברו צביעה מחדש
 ודייריהם חזרו לעבוד בו - שלא תדעו עוד צרות כאלה.
 בדיחה ישנה להעלאת המוראל: למה קוראים לבית הלבן הלבן? כי בהשבעה
 הנשיא אמר YES I DO אז סיידו אותו.

* ובענין השאלה הגדולה לגבי מפעל הבונים - להיות או לא להיות? (המלט...)

* שתהיה לנו שנה טובה, גמר חתימה טובה וחג סוכות שמח!

שבת שלום, יעלי זיו

מזל טוב

לשלופה וקרן
לבקי ואריק
בהולדת הבן - הנכד

לגרשון ונעמה
לגילה ומקס
עם הולדת הבת-הנכדה

פינת הטיפים

מתוך "המטבח" של אברהם שרם

1. שמן זית - מניעת שינוי הצבע והטעם:

שמן זית נוטה עם הזמן לשנות את צבעו וטעמו. ניתן לדחות שינוי זה, אם שמים בתוך הבקבוק - קוביית סוכר.

2. שימוש לא שגרתי - שאריות של שמן מקופסת הטונה או הסרדינים, מומלץ לאסוף בצנצנת סגורה, ובעת הצורך, לטפטף טיפות מעטות בלבד על גבי פיצה.
שמן זה מעניק לפיצה טעם מיוחד.

תורנויות

תגובה לשיטת "דמי שירות" עבור תורנויות:

בשאלון שחולק השבוע לחברים הוצבה בפניהם הבחירה הבאה:

א. החבר מוכן לשלם "דמי שירות" עבור שירות מסויים (ברנץ', בריכת שחיה וכו'), ולכן השירות ימשיך להתקיים.

ב. החבר אינו מוכן לשלם עבור השירות, לכן השירות יבוטל.

השאלון מנוסח בצורה לא הגיונית ולא הוגנת, מכיוון שאין בו את ההפרדה ההכרחית בין עניין הצורך בשירות (בעיניי החבר) לבין עניין התשלום.

אם חבר משיב בשלילה לגבי תורנות מסויימת, האם זה אומר שהוא אינו מעוניין בשירות, או שהוא מתנגד לרעיון לשלם עבורו? בגלל חוסר הבהירות הזה, השאלון אינו יכול, ואסור שיהיה, בסיס למסקנות והחלטות לגבי עתיד השירותים בקיבוץ.

אני לא חברת קיבוץ ולא התבקשתי לענות על השאלון, אבל אסור לתת לדבר כזה לעבור בשקט.

לעניין רעיון דמי השירות עצמו, זה רעיון שמגרעותיו עולות בהרבה על יתרונותיו:

א. הוא מסרב את מערכת התורנויות בשל הצורך ברישום מדוייק.

ב. מוסיף עבודה רבה ומיותרת להנהלת החשבונות: חיוב כל החברים בדמי השירות, וזיכוי כל התורנים על פי הרישום (בתקווה שהוא אכן מדוייק).

ג. ממשיך את מגמת הכירסום בתקציב האיש.

(נכון שמי שמבצע תורנויות יכול להחזיר לעצמו את ההוצאה, אבל מה עם הוותיקים, שאינם עושים תורנויות, למשל? אפשר להחליט שהם לא יחוייבו בדמי השירות, אבל אז המחיר שישלמו שאר החברים יצטרך להיות גבוה בהרבה מהסכום המוצע).

הנקודה היחידה בעד השיטה היא ש"ככה עשו ברוב הקיבוצים האחרים שעברו להפרטה".

אז מה? האם זה אומר שהיא מתאימה לכפר הנשיא?

(המשך בעמוד הבא...)

(...המשך מעמוד קודם)

ובכל זאת, מה לעשות בעניין התורנויות?
הפתרון הזמני שהוצע, לפיו חבר שאינו מתייצב לתורנות ישלם קנס מרתיע, הוא פתרון פשוט ויעיל, שכבר הוכיח את עצמו בתורנות השמירה. הוא אינו מחייב שינוי במערכת התורנויות הקיימת, ומבטיח שחבר שאינו מעוניין לבצע תורנות ימצא לו מחליף (בין אם תמורת תשלום או תמורת תורנות אחרת).

בשורה התחתונה:

לפני שמחליטים באופן שרירותי להפעיל את שיטת דמי השירות, חייבים לתת לחברים גם את האופציה השפויה של שיטת הקנס.

שבת שלום,
לירון גינת.

נזכור את יקירנו

ט"ז בתשרי תשל"ח (1977) ארנון ווטרמן (26/9/99)
ט"ז בתשרי תשנ"ג (1992) קלרה סטריקובסקי (26/9/99)
ט"ז בתשרי תשנ"ד (1993) נורברט כהן (26/9/99)
י"ז בתשרי תשל"ח (1977) יצחק סטריקובסקי (27/9/99)
י"ז בתשרי תשמ"ן (1985) חיים גלעדי (27/9/99)
י"ט בתשרי תשל"ו (1975) רות סטיל (29/9/99)
כ"ב בתשרי תש"ח (1948) ליאון לייטמן (2/10/99)

וּפִי שֶׁל מִיזְבֵּלָה

מי שרוצה לראות איך צומחת לה מזבלה חדשה בתוך המשק - יבוא ויציץ לצד ביתה של רותי מרכס, בכיוון השביל שמוליך למפעל.

זה התחיל בקטן. קצת גזם, מעט ענפים. לאט לאט נוספו שאריות בניה, מוטות, שקיות ניילון קרועות. ראו האלמונים כי טוב והוסיפו עוד ועוד. ועכשיו, אם תצאו לאותה פינה, תראו שם ערמה גבוהה ורחבה שמתחילה להראות כמו מיזבלה אמיתית. ובוה לא די. גם מתחת לעצים בסביבה כבר נראות התחלות נוספות של אשפה.

יש להניח שמי שאחראי לכך הוא אחד - או כמה - מן השכנים. לא סביר שמישהו יביא אשפה מרחוק. ושאלה לי אליך: אתה, שכנראה אוהב גינון, דואג לנקיון סביבתך. אם יש לך כח לדאוג לגינתך, לנקות ולגזום, לטפל בביתך ולעשות שיפוצים שונים - האם לא נשאר לך עוד קצת מרץ לפנות את האשפה למקומות המקובלים? או אולי לא איכפת לך מה קורה מחוץ לגבולות הפינה שלך?

תאר לעצמך איך ייראה הקבוץ שלנו אם כל אחד יעשה כמך! יש מאמר חז"ל שמגדיר בצורה חריפה את אלה שמפנים את אשפתם לרשות הרבים. ויש אפילו חוק מדינה נגד אנשים כאלה!

אני מזמינה חברים לבוא ולראות. רצוי מאד שגם מוסדות המשק יפעלו ובהקדם.

צפורה

בית כפר הנשיא משתתף בצערם של
מרדכי ברור ובני המשפחה
על מותה של האם - טרזה
בשיבה טובה

"אושפיזין עלינו"

במדרחוב החרמון

אתם מוזמנים בערב סוכות - יום ו' 24.9.99 לשכונת החרמון ליריד הססגוני המסורתי:

* פינת דרום אמריקה - עם המון צבע, רעש ואוכל.

* פינת סיני - עם זולה, נרגילות, שוק בדואי ואוכל.

* פינת אנגליה - עם מוסיקה אתנית, אווירה שלווה ואוכל.

* פינת וידאו ואוכל כמובן.

* קריאת קלפי "טארוט" - אומנים, זמרים, מסאז'ים.

* דוכני אוכל ביתי, ספרים ועוד הרבה...

(נ.ב: אין צורך להביא טרמוס וסנדוויצ'ים)

אז להתראות במדרחוב החרמון! - רג'י וצילה

ומתחיל עוד סיבוב בגלגל הגדול

של מנין הימים, העונות.

ונושקת שנה חדשה לאתמול

והווה שוב הופך זכרונות

ועצים עוד ישילו עלים לעת סתיו

ובחורף יסער האוויר

שוב שדה חדש יחרש, ויצהיב הדגן

ונגדל ונפרח ונבכיר.

ואנחנו קטנים, רגועים וחולפים, הגלגל עוד יסוב ויסוב

מי יתן ונשכיל, ונדע ונזכור

רק לשמוח, לשקוט,

לאהוב.

בברכת שנה טובה לכולנו.

מיהו האויב-מהי המטרה?

לפני מאבק, רצוי קודם כל להגדיר את האויב ואת המטרה

ביום הכיפורים, ישבתי לי במועדון עם עוד מספר חברים בערב של חשבון נפש. שוחחנו על המאבק של יעקב אבינו בחלום או במציאות, שוחחנו בעצם כל אחד על המאבק שלו בימים אלה.

מספר חברים העלה את נושא ה"שינוי" שחל בקיבוץ כבעיה בשבילו, כמאבק. הקשבתי טוב, הקשבתי בשקט, והרהרתי לי רבות בשיח זה שהיה. המסקנה שהגעתי אליה היא פשוטה. המאבק תמיד קיים אצל האדם. המאבקים הכי גדולים בחיינו הם מאבקי ההישרדות, שם אנחנו מוצאים שכל אדם הוא בעצם לבד, לעצמו, לבדו. קיבוץ הוא רעיון של לנסות להיות שם ביחד במאבקי החיים. המקום הזה - הקיבוץ, התחיל מחבורת אנשים, חרדים, בודדים, עם תכונות נוספות יפות, ולא כל כך יפות שיש לו לאדם.

מישהו שם הגה רעיון ואימצו אותו מספר אנשים וכתבו אותו על דגל. ואז מה יותר פשוט מאשר ללכת אחרי הדגל ולהגשים את הרעיון.

לאחר ארבעים שנה, כמו מספר אנשים באותו מקום שהיה בו דגל של שיתוף ועזרה הדדית ובניה משותפת, ואמרו - די! רוצים שינוי! בידיעה או שלא בידיעה שלא רוצים יותר את הביחד, ולקחנו לנו דגל וכתבנו שינוי, ונמצאו לנו אנשים שבחרנו / שרצו לשאת את הדגל המסוים הזה.

מה אמרה לנו המילה שינוי? כל אחד נתן לה את פירושו הוא. וכאן גם החל הפירוד. כבר אז בתחילתו של התהליך, שאגב היה קורה בעצמו גם בלי כל כך הרבה השקעה של כוח, שרירים ומאמץ. כל אחד כאן בחר ביודעין או שלא ביודעין, להיות לבד, והיום הוא מוצא את עצמו כשהוא בודד, מקנא, שונא, חושד וחרד לבאות.

היום, אנו חרדים כל אחד לכיסו ולכיס של השני, שלא יהיה להוא יותר מידי חלילה, "למה דווקא למי שצועק יותר, מגיע?"

גם עכשיו עם ה"שינוי" אנחנו לא מרוצים.

גם עכשיו יש כאלה שבוכים על מה שהיה, שלא יהיה עוד.

מה הפתרון?

אפשר לשבת מהצד ולהמשיך לטחון קמח טחון, להגיד כל הזמן כמה שחרא לנו כאן, לחרוד בשקט ו"מה יהיה?"

אפשרות אחרת היא: לשבת ביחד (אם אפשר עדיין לסבול האחד את השני), להוריד את המחיצות האגואיסטיות לרגע או יותר, לחשוב ביחד.

"שינוי" זו מילה שאומרת כלום. שינוי הוא מושג ורעיון שאין עליו שליטה. כל אחד מבין אותו אחרת, כל אחד סוחר אותו לכיוון שלו.

ראו כמה חוקים שהצבענו בעדם, הם לא לרוחינו, אבל העגלה ממשיכה להתדרדר, בכוח האנרציה. מה שנחוש היום הוא, להגות רעיון אחר (אחר שכמובן לא כל כך מפחיד), רעיון שייצור שוב את הביחד שאנחנו במובן האנושי, עדיין רוצים אותו וכבר מחפשים אותו, רעיון שיקח אותנו קדימה לחיים טובים יותר, איכותיים יותר, רעיון שיאפשר לנו לחבר שוב את הטוב שבנו שנמצא בכל אחד מאיתנו, שכל אחד מאיתנו כבר מת לעשות איתו משהו טוב.

עכשיו, כאשר שוב מבינים שלא רק הכסף הוא נכס, הביחד הוא נכס יקר אף הוא, אפשר לשים את הרעיון על הדגל לשאת אותו באון. יש לנו המון כוח כשאנחנו ביחד, ולתת לרעיון בשר וגידים - מסגרת, ואז שוב אפשר יהיה לצעוד בשקט ביער, ולא לפחד מהזאבים שכבר מזמן לא שם, ושום בנק ושום שכונה לא תוכל לנו.

אז, כשקצת מתפנים מדאגות הפרנסה, אפשר לשבת ולדבר קצת על הרוח שאנחנו רוצים שתנשוב במקום הזה, ואין דבר שלא נוכל להגשימו כשאנחנו כולנו ביחד. עובדה! אנחנו מסוגלים להפיל את המקום הזה ולהרים אותו בדיוק באותה מידה, אז כשנתגבר על טעם הגועל נפש, צרות העין והקנאה שיש לנו בפה, אז יהיה גם חזון, אז תהיה גם מציאות אחרת טובה יותר, יפה יותר. התחילו להאמין, או "אם תרצו אין זו אגדה".

סיבה טובה נוספת להתחיל שוב לבנות כאן משהו בעל ערך, היא כמובן ילדינו. הילדים שגדלים כאן בחיקנו, שסופגים את כל הנעשה והנאמר, גם אם הוא נאמר בשקט, הרי כצל עובר אנחנו על פני האדמה, ונרצה לדעת שהמחר ישאיר כאן את בנינו עם משהו נוסף לערך הממון הנחשק, משהו שיחבר אותם לעצמם, אל הארץ הזו, לחברים שיהיו להם, משהו שברוח, משהו שספגנו אנחנו מהורינו.

או אולי כמו חוני המעגל שאמר: "לא למען עצמי, אלא למען בני שיבואו אחר".

חגים ומועדים לשמחה - שושנה שרקי

בשלהו של מאבק, עם המון תקווה.

וש לד פרה?

מה שאפשר לעשות עם שתי פרות

קפיטליזם: יש לך שתי פרות, אתה מוכר אחת וקונה פר.

סוציאליזם: יש לך שתי פרות, אתה נותן אחת לשכן שלך.

קומוניזם: יש לך שתי פרות, אתה נותן את שתיהן לממשלה, הממשלה נותנת לך חלב.

פאשיזם: יש לך שתי פרות, הממשלה לוקחת את החלב בזול ומוכרת אותו ביוקר.

נאציזם: יש לך שתי פרות, הממשלה יורה בך ולוקחת את הפרות.

אנארכיזם: יש לך שתי פרות, אתה גונב עוד פרה מהשכן ויורה בממשלה.

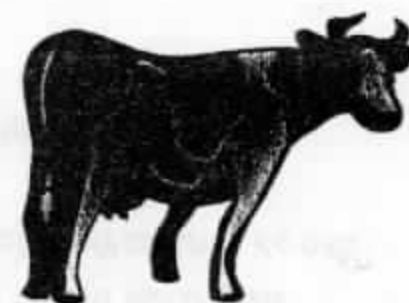
הסתדרות: יש לך שתי פרות, אתה נותן להם את החלב, והם שופכים אותו...

העולם השלישי: אין לך שתי פרות.

קיבוץ: יש לך שתי פרות, אתה נותן אחת לבנקים, נותן אחת לשכן, נותן אחת לשחיטה. מביא יועץ,

מקים וועדה, מקים דירקטוריון, מביא שכירים, מפטר חברים, מפריט את הרפת, מאשים את השכירים,

את הממשלה, את הדירקטוריון, את המפלגה, את הבנקים ואת הפרות.

(על פי "מסמך חובה" בעיתוני הקיבוצים). הביאה לשידור - אביטל שובל.

מחנות היד השנייה

שוב הגיע סוף העונה ואנו מוזילים מחירים.

חברים שאינם מעוניינים למכור את בגדיהם במחיר מוזל, מתבקשים לבוא לקחתם.

בסוף החודש, אנו מחסלים את המלאי.

קניה נעימה - הצוות.

מדוע להרוג את הכלבים?

במהלך עבודתי בסילוקם של כלבים חסרי בית בקיבוץ, שואלים אותי חברים והורים לעתים קרובות, מדוע יש צורך להרוג את הכלבים, הכלבלבים והחתלתולים אשר ננטשים בקיבוץ. התשובה מאד מכאיבה. מספרם של הבתים הטובים העומדים לרשותנו קטן מאד. ישנם מאות כלבים לעומת כל בית שעומד לרשותנו (לפי נתוני האגודה הישראלית להגנת בעלי החיים), והיחס המספרי מכפיל את עצמו כל שנה, כאשר ישנן המלטות נוספות על הכבישים ובישובים שם הם יתרבו, יפגעו על ידי מכוניות, יורעלו על ידי עובדי עירייה, ימסרו למוסדות מחקר לצורך בצוע נסיונות או שימותו ברעב.

חברים אומרים לי לפעמים שאפשר למצוא בתים עבור בעלי החיים אצל העובדים השכירים שלנו. כאשר אני שומע זאת אני רועד ומנסה לציין שאנחנו בעליהם של העובדים השכירים, ושהם עלולים לאמץ בעל חיים כדי לרצות את המנהל, בשעה שהם לא יכולים להרשות זאת לעצמם, והתוצאה היא שבעלי החיים יגיעו לרחוב. כאשר קיבלתי על עצמי את התפקיד לטפל בכלבים ללא בעלים, נהגתי לתת אותם לכל דיכפין עד שגיליתי מה קרה לכמה מהם. להלן רק שתי דוגמאות מתוך הניסיון שלי:

1. נמצא בצפת בית עבור כלב מעורב גדול. כעבור חודשיים טילפנה אלי חברה וביקשה ממני לברר מה קורה לכלב. כאשר הגעתי לבתי מצאתי את הכלב קשור לחבל קצר מאד, מחוץ לבית דירות ללא מים או מקלט. הכלב היה רזה - עור ועצמות - ומוקף בצואה שלו. החברה דלי מספרת שככה חי הכלב, מעולם לא נלקח לטיול וכאשר היא הציעה לקנות אותו כדי לגמול אותו מסבלו, הבעל הגאה של הכלב דרש אלף שקלים. כמובן שחתכתי את החבל ולקחתי איתי את הכלב והענקתי לו כמה ימים של חיים איכותיים לפני שהמתתי אותו בזריקת הרעלה - בצורה אנושית וללא כאבים.

2. ידידה אחרת מצאה שני כלבלבים חמודים קטנים סגורים בתוף קופסה מאחורי פח אשפה. היא טיפלה בהם עד שהבריא ומסרה אותם לפועל מטובא - היא היתה המעבידה שלו. הוא אמר שהם יתאימו לבתו. ידידתי קשרה סרט כחול לצווארו של הכלבלב הזכר וסרט ורוד לצווארה של הנקבה. לאחר שלושה חודשים נזרקו שני כלבלבים תאומים גדולים לשטחי הקיבוץ. הם היו עור ועצמות, חולים ומכוסים בקרציות ופרעושים. לאחד היה סרט כחול מהודק חזק לצווארו. הסרט הורוד היה חסר.

קבוצות רבות העוסקות ברווחתם של בעלי חיים מדווחות על התעללות דומה ועוד גרוע מזה, זאת הסיבה שבגללה אסור לנו בשום אופן למסור בעל חיים אלא אם אנו מכירים את הבית ויכולים לבקר בו. האם יש בו הגנה? האם המשפחה יכולה להרשות לעצמה להחזיק כלב, מזון, שרות וטרינרי, אילוף, תרופות וכו'? האם זה רק צעצוע עבור הילדים? זהו הזמן כאשר מרבית הכלבים נזרקים אל הרחובות, לקבוצים, מושבים ומחנות צבא. אנו בעצמנו איננו מחוסנים בפני התעללויות אלה ושותפי בעמיעד ובקיבוצים אחרים מספרים לי שלפעמים הכלבים חסרי הבית שלהם נלקחים וננטשים על הכביש הראשי לחיפה! ואז ישנו הטיפול הזוועתי בבעלי חיים בתעשיות קיבוציות לעולם לא נדע אם לכל זה יש קשר להזנחה בכתביו של א.ד. גורדון, אבל עובדה היא שבין אחד לארבעה כלבים ננטשים אל כמעט כל קיבוץ מדי חודש, ובמרבית המקרים, ללא מזון, מים או מחסה, עד אשר ימצא מישהו להרוג, להטביע או להרעיל אותם.

שתי המילים היחידות שנפשות נפחדות אלה שומעות בכלל מאדוניהן הן "הסתלקו מכאן".

כמה חברים והורים אומרים: למה לא לקחת את הכלבים חסרי הבית למכלאה עירונית או למקלט לבעלי חיים? לרוע המזל אין כאן מספיק מקום לפרט את רשימת ותיאור בתי הכלא האיומים המקובלים כמכלאות עירוניות בארץ זו, ואשר מדווחות לעתים קרובות על ידי ארגונים לבעלי חיים (כולל 'המכלאה' שלנו בקרית שמונה). כמו כן, עיריות עדיין משתמשות ברעל סטריכנין האסור, כדי להרוג כלבים לא רצויים. סטריכנין גורם להתכווצויות חזקות ועוויתות מכאיבות של השרירים עד שמוות בייסורים משחרר את בעל החיים.

בקשר למקלטים לבעלי חיים, כל המקלטים הפרטיים במדינה כבר מלאים מדי, עובדים מעל יכולתם ונאבקים לשרוד מתרומות של נדבנים. במקלטים רבים מבוצעת המתת חסד זמן קצר לאחר הגעת בעל החיים. במקלט בתל אביב לבדו ננטשים שבע מאות בעלי חיים מידי חודש, כן - 700 כל חודש! (לפי הנתונים של האגודה לצער בעלי חיים), רבים באים מהמקלט של הארגון 'תן לחיות לחיות' שאף שהוא תמיד מלא מידי, נאלץ כל הזמן לסרב לקבל בעלי חיים. שני המקלטים היחידים באזור שלנו הם בטבריה ובלהבות הבשן. בטבריה ישנו המקלט העירוני הייחודי של האגודה לצער בעלי חיים במדינה. הוא נפתח בחודש מאי השנה וכבר מלא, למרות שיש מקום לכלובים רבים נוספים בעלי מידות של 4X1.80 ומטרידה העובדה שלפי שעה אין לעירייה את האמצעים הכספיים להקציב. המקלט בלהבות הבשן נבנה ומנוהל בכוחות אשה בלתי רגילה בשעות הפנאי שלה. הקיבוץ שלה אינו נותן שום תמיכה כספית למקלט ולא מספק עזרה של מתנדבים. כל התקציב האישי שלה מופנה למקלט ואוזל תוך ששה חודשים, וכמה קבוצים אחרים מעבירים אליה את בעלי החיים הלא-רצויים שלהם מבלי לתת אגורה אחת. מדיניות ה'לא להרוג' שלה משמעותה שהמקלט תמיד מלא מידי, וכל הזמן שלה אחרי שעות עבודתה מנוצל בחיפושים למזון עבור תשעים ושישה כלבים (בספירה האחרונה).

אבל איזה קיום זה לבעלי חיים לבלות את חייהם בכלובים - שהטובים בהם בגודל של 1.80x4, והגרועים יותר בגודל של מטר על מטר, כאשר אין אף פעם מספיק בתיים טובים לכל הצרכים?

אם כן, מה הפתרון לבעיה של עודף אוכלוסיה? זה פשוט מאוד. פרט לגזעיים אשר אנשים מוכנים לשלם עבורם בכסף, ולכן מעריכים אותם, כל הכלבים האחרים צריכים לעבור עיקור או סירוס, בגבוי או סובסידיה ממשלתית ובגופם ישתלו שבבים זעירים למטרות זיהוי. בינתיים, ולדות לא רצויים של כלבלבים וחלתולים צריכים לעבור המתה בצורה אנושית יום או יומיים אחרי לידתם, כדי לחסוך מהם חיים של אומללות וסבל. השרות הוטרינרי הישראלי כבר יזם תכנית של שבבים זעירים אבל מיד לאחר מכן הלך צעד אחד לאחור בהתנגדותו הגלויה להנהגתן של מרפאות פרטיות וזולות לעיקור-סירוס.

ל מה ????

עכשיו, אין זה אומר שלא נחפש בתים מחוץ לקיבוץ עבור כלבים ללא בעלים.
 בוודאי שצריך לעשות זאת, אבל הם צריכים להיות בתים אחראיים אשר תואמים
 את הקריטריונים הנ"ל (בסעיף החמישי), אחרת אנו פשוט פוטרים את המצפון שלנו
 על חשבונם של בעלי החיים.

מלווין סימונס.

שבתשבע

44

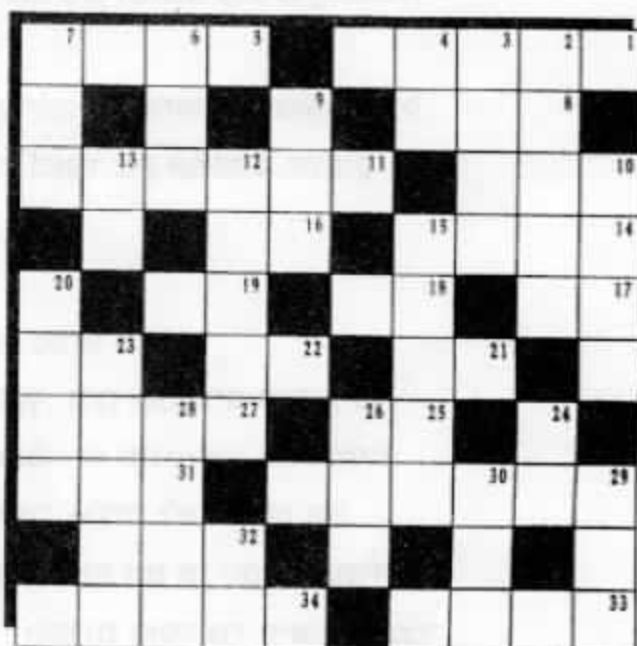
תשבצון

אנכי

2. בעל חוטם פזוס ושקוע
3. גלדיאטור
4. לשד העצמות
6. דפנות הפעמון
7. נוזל בפה
9. משחזר, קורטוב
10. מדינה באסיה
12. תירוצ, אמתלה
13. קיבוץ בצפון הארץ
15. ספר של א.ב. יהושע
20. בן-אדם
23. מין תבלין
24. תוך, פנים
26. מרתף
28. עיר במרוקו
29. תעלה למישופכין
30. ראש עיריית תל-אביב, בעבר
32. מילת בקשה

אופקי

7. אבן טובה
5. מושב ליד מתח-תקוה
8. תנועת אוויר
10. כלי-פריטה מזרחי
11. אתר מרחצאות בצפון (3,3)
14. מרטנזיה
16. פקודה
17. איצטבה
18. נוגש
19. בימים ההם
21. חדר קטן
22. גורם התורשה בתא
23. אדון
25. בת-קול
27. אבנט
29. תפוח-אדמה
31. רעל
32. בהמה גסה
33. תפוח-אדמה מתוק
34. אל הודי

הלך לעולמו ג'רי

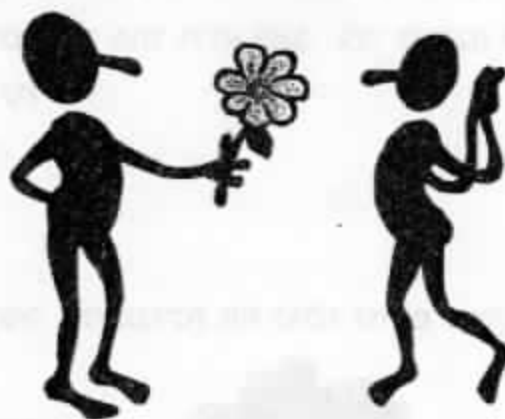
בצער רב וביגון קודר - הלך מאיתנו אבא. המחלה לצערנו ניצחה.
נזכור את אבא שאהב את אמא, שאהב אותנו, שאהב את הנכדים שלו כל כך.
נזכור את אבא שאהב את הג'אז שלו, אהב את הסרטים, את הסמלים מכל מיני מקומות, אהב את
הכובעים שלו, אהב את המדים של שוטר שמדי פעם לבש, והכל בשקט כזה.
נזכור את אבא בריא חסון וחזק.

אבא ג'רי, תנוח על משכבך בשלום!

אנו רוצים בהזדמנות זו, גם להגיד תודה. תודה לצוות הרפואי שבמשך החודשים האחרונים טיפל, ליווה ותמך באבא ובנו בכל עת ובכל שעה.
ולכלל החברים שתמכו ותומכים בנו, הדאגה והאהבה האמיתית הזו שבאה מהלב.
הרגשת הבית החם שכפר הנשיא יודע לתת, בהחלט עוזרת לנו לעבור את הימים הקשים האלה של
האובדן.

אז תודה על החום, על הרגישות והתמיכה והאהבה.

דיאן, יגאל ורונית

ועוד נאמר על ג'רי

דברים לזכרו של ג'רי - נאמרו בפגישת עובדי המפעל לכבוד ראש השנה

היום, כשאנו מתכנסים לשתות לחיים לסיום השנה, אני רוצה להזכיר כאן חבר, שלא זכה להגיע איתנו ולהתחיל את השנה החדשה.
רק אתמול ליוונו את ג'רי בדרכו האחרונה.

ג'רי עבד בבית היציקה, במחלקת הרנטגן. לפני כן עבד במקומות שונים בקבוצ, בין השאר שרת תקופות ארוכות בתפקידים בטחוניים, כמא"ז, רב"ש ועוד. בקיצור - בתפקידים אחראיים ביותר. את עבודתו עשה ביסודיות ובאחריות רבה. היה אדם רגיש, סבלני וסובלני, אוהב אנשים, בעל גישה סוציאליסטית מובהקת; איש רעים להתרועע, אוהב שיחה עם ידע רחב בתחומים רבים. בעל הומור עדין, תמיד מוכן להתלוצץ ולהתבדח. האמת - אינני זוכרת מתי ראיתי אותו כועס.

כולם הולכים באיזה שהוא זמן אך אנו מקווים שזה לא יהיה היום וגם לא מחר או מחרתיים. וכולנו רוצים שבבוא יומנו נלך מהר וללא כאב. ג'רי לא זכה לכך. חלה במחלה קשה, נאבק בה בגבורה עד שלא יכול עוד.
מי שהכיר אותו - בודאי מצטער.

ונעבור אל החיים.

אנו עומדים על סיפה של שנה חדשה. אני מברכת את כולנו בחיים טובים, בריאות שלמה ובשלום.

לשנה טובה תיכתבו ותחתמו. אמן!

על מכירת המפעל

בימים אלה עומדת על הפרק השאלה החשובה והקריטית ביותר לקיומנו. קבלנו הצעה למכור את המפעל שלנו ואני רואה בפרסומים שמצדדים בקבלת ההצעה, ערבוב תחומים. מצד אחד מדוע כדאי לנו למכור מבחינה כלכלית ומצד שני פיתויים, מה נוכל לעשות בכסף ואיך ניטיב את מצב החברים.

אני רוצה להפריד בין שני הנושאים ולדבר, ראשית, על מכירת המפעל - כדאי או לא כדאי. אחרי כן נבחן בזכוכית מגדלת את ההטבות שתבואנה בעקבות המכירות, זאת אומרת איך ישתפר מצבם של החברים בעקבות המכירה.

בואו ונסתכל על מכירת המפעל כעסקה פשוטה.

יש לנו היום "מכונה", שאליה אנו מכניסים 45-50 ימי עבודה כל יום, ומקבלים ממנה כל שנה משכורות של \$800,000 ורווח שנע בין חצי מליון לשני מליון דולר (בשנת 94 - 1.85 מיליון דולר, 95 - 2.26 מיליון דולר, 96 - 1.84, 97 - 0.96, 98 - 0.45, תחזית 99 - 2.0 מיליון דולר). מכונה זאת היא מפעל הבונים. מציעים לנו היום להיפטר ממנה ולהישאר עם 9.25 מיליון דולר (סכום זה מתקבל מ-5 מיליון \$ במזומן והיוון 7 תשלומים של 715 אלף \$ לשנה) וללא חובות. אל לנו לשכוח את סכומי הפיצויים שאולי נידרש לשלם לכל השכירים שיפוטרו עקב המכירה. יש גם חובות אחרים של המשק, שאינם שייכים להסדר אך הבנקים עלולים לדרוש את פירעונם אם לא יעמוד כאן המפעל שנותן להם את הביטחונות הדרושים. מאחר ואינני יודע עוד על כמה מדובר, אתעלם כרגע מנושאים אלה, אך יש בהחלט לזכור אותם כי הם יעלו בבוא הזמן.

מ-9.25 מיליון דולר אלה (במידה ולא יהיו פיצויים לעובדים או פירעון חובות נוספים, כנ"ל) תהיה לנו הכנסה קבועה של \$600,000 כל שנה (6% ריבית ועוד קצת קרן שתלך ותשחק). נוסיף לזה חסכון של \$750,000 לשנה, ב-14 שנים הבאות, בגין אי תשלום על ההסדר. מצד שני יש להוריד מהחשבון \$250,000-300,000, שהם אובדן משכורות של פנסיונרים ואחרים שלא ימשיכו לעבוד בעקבות המכירה. זאת אומרת: במקום המפעל תהיה לנו הכנסה שנתית קבועה של \$1,100,000 למשך 14 שנה (2000-2013), ו-\$350,000 לשנה בשנים שלאחר מכן.

הכנסה זאת יש להשוות לרווח מהמפעל, כי את אובדן ההכנסות מהעבודה כבר הבאנו בחשבון.

אם אנו מאמינים ב"מכונה" שלנו שתתפתח ותביא לנו רווחים נאים יותר, אז העסקה לא כדאית, כי הרווח יצמח ויגיע אולי לשנים או שלשה מליון דולר בשנה, ואולי יותר. אפילו אם הרווח יישאר על ממוצע של מיליון דולר בשנה - לא יצאנו בהפסד.

ועכשיו לנושא ההטבות והצ'ופרים שיפלו בחיקם של החברים לאחר שיימכרו את המפעל:

ישנם אצלנו חברים לא מעטים שתומכים בעסקה זאת כצעד משמעותי לקידום תהליך פירוק הקיבוץ. לאלה – ולכל האחרים – ברצוני לומר:

מכירת המפעל תשאיר לנו כסף נזיל בסך 9,25 מיליון דולר. הדבר ההגיוני לעשותו, אם בכל זאת נמכור, הוא להפקיד את הכסף בתוכנית חסכון ופנסיה ולחיות מהריבית או הגמלה. חס וחלילה שלא יקום איזה מרכז משק ויציע להשקיע סכום כלשהו באיזה עסק אחר כי אז נמשיך לחיות בסיכון, וזה דווקא הדבר שממנו אנו בורחים, אולי, היום.

את כספי המכירה נוכל להשקיע בקרן חסכון רגילה או בקרן פנסיה אישית שתגדיר שהכנסות השנתיות נעשו בשם חבר זה או אחר. אל לנו להתפתות ולחשוב שפנסיה או גמלה אישית, כפי שמוצע, תבוא לידי החבר בשלמותה או בחלקה. הכוונה בהקצאת החסכון על שם החבר מיועדת בעיקר להבטיח שאם יחדל הקיבוץ מלהתקיים תובטח קבלת הגמלה לאלה שהיא רשומה על שמם, ולהרגשה שהכסף שנכנס לקיבוץ ניתן על שם הפנסיונר שאת כל כספו השקיע בעבר במפעל. אין הדבר מחייב תוספת הכנסה לתקציב האישי אלא, שינוי במבנה התקציב שינתן מעכשיו על סמך הכנסות בפועל ולא כאחוז המשכורות הממוצעות במשק.

כל גמלה או פנסיה אישית תבוא על חשבון הריבית שהוזכרה לעיל (600 אלף דולר לשנה). בשום מקום לא דובר שחבר יקבל כל חודש 1000 ש"ח או כל גמלה אחרת לתקציבו האישי!!!

לגבי שיוך בתים: כדי לשייך את הבית לחבר צריך להחליט באופן עקרוני החלטה בסגנון של: "משפחה שבה שני בני הזוג חברים זכאית לבעלות על בית בקיבוץ ששווי 150,000 ש"ח לאחר 25 שנות חברות", או הצעה קצת אחרת אך ברוח דומה. מהצעה זו ייגזר מספר גדול של סעיפי משנה כמו מעמדו של רווק, אלמן, זה שהיה בשנת חופש וכיו. ולאחר מכן את מעמדם ואחוז השליטה של חברים שעדיין לא הגיעו ל 25 שנה. לאחר שנחליט לשייך את הבתים נצטרך להעריך את שוויה של כל דירה ולשלם את ההפרש לכל מי שדירתו שווה פחות. כמובן שזה שדירתו שווה יותר – יצטרך להחזיר כסף. וזה שעדיין "צעיר" ימשיך לשלם תשלומים כאילו לקח משכנתא. חברים, ניתן לשייך את הבתים גם ללא מכירת המפעל! אולי זה מחייב להעביר את חובות המשק למפעל כדי לשחרר את הקיבוץ משעבדים. אולי ישנם עוד בעיות טכניות אך הן כאן וכאפט לעומת הבעיות החברתיות הכרוכות בתהליך, שקיימות בכל מקרה. לא כדאי למכור את המפעל רק כדי להגיע למטרה זאת!

פנסיה: כל פנסיונר מקבל כ- 1,500 ש"ח מביטוח לאומי, לכן הגמלה שעלינו להשלים היא עוד 2,000 ש"ח לחודש, כדי להגיע לעלות אחזקת חבר שהיא היום 3,500 ש"ח בחודש, בקירוב. בחישוב ל 10 שנים ובהיוון לפי 6% ריאלי יש להפקיד לכל חבר 182 אש"ח כדי להבטיח לו גמלה

לאותה תקופה (ואם נרצה להבטיח 15 שנה נצטרך 238 אש"ח לחבר). לכן, כדי להבטיח את עתידו של חבר ובהעדר אמצעי יצור עלינו להפקיד 550,000 \$ לכל פנסיונר וזה 6-7 מיליון דולר ל - 120 פנסיונרים, או "כמעט" פנסיונרים, במשק שלנו. אם סכום זה נראה מוגזם, אפשר להסתפק בגמלה של 1000 ש"ח לחודש. בשביל גמלה כזאת נצטרך להפקיד "רק" 2.5 מיליון דולר. הפנסיונרים יקבלו את הגמלה במשך 10 שנים. ואחרי 10 שנים.... מי יודעו ומה עם השלמת הפנסיה לצעירים בגילים 30-55?

באשר לחלוקת כסף מזומן לחברים: בואו לא נפתח בדיון על חלוקת הכסף שיתקבל מהמפעל, כי זה יכול להתבצע רק בפירוק הקיבוץ ואז יש לחלק לכולם דמי עזיבה וקופת פנסיה (וזה כולל חברים שעזבו ב - 20 השנים האחרונות וטרם הפקדנו להם פנסיה - וזה נכון לכולם).

אני מעז להציע שמינימום דמי העזיבה שהקיבוץ חייב לכל חבר הוא 100 אש"ח, לכל המשק זה 30 מיליון ש"ח שהם 7 מיליון דולר, וזה המינימום. לזה יש להוסיף קופות פנסיה לצעירים ולעוזבים והפרש תשלומים לבתים כך שעלות פירוק מסודרת של הקיבוץ תהיה מינימום 20 מיליון דולר.

בואו לא נשלה את עצמנו! הדיון על השימוש בכסף אינו רלוונטי ברגע זה!

חברים, אל תחליטו להיפטר מהנכס הרציני ביותר שיש לנו רק כי אתם חושבים שבעקבות זה תוכלו לפרק את השותפות. נדרשת כאן החלטה כלכלית גרידא: "האם המפעל נמצא בסיכון כזה שכדאי למכור אותו? האם הרווח העתידי שלו יכול להיות גדול יותר מערך המכירה או לא?" זה כל מה שחשוב.

אני מאמין ביכולת המפעל להגיע רחוק. אני מאמין שלא מיצינו את האפשרויות ליצור שותפויות אסטרטגיות וע"י כך לחבור לגופים חיצוניים, מבלי לאבד שליטה ותעסוקה. אני מאמין שעדיין לא עשינו את כל מה שאנו יכולים במפעל הקיים ואל לנו למהר ולהיפטר ממנו. אם לא הייתי צודק אפילו בקצת, המלט לא הייתה קונה אותנו ובטח שלא הייתה משלמת את הפרמיה הגדולה שמנהלינו מתפעלים ממנה.

אורי אדלשטיין

לכל החברים

בהסדר שנעשה עם חב' פלאפון, החברה תחליף **בחינם** לכל המעוניינים את הפלאפונים שבידי החברים שבמסלול **רגיל**, **המושאלים והקנויים** לפלאפון מדגם סמסונג 411 (מרובע קטן ודגיטלי) ההחלפה כרוחה בהיתחייבות של החבר להחזיק את המכשיר במשך 3 שנים לפחות במסלול רגיל. (המחירים של היום ישארו בעינם) המכשיר יהיה בבעלות החבר מתחילת העסקה (לא מושאל) ולא תהיה לחבר מחוייבות לעשות ביטוח עבורו, כמו כן ישאר מספר הפלאפון הקיים גם בפלאפון החדש. מספר מוגבל של חברים שאין ברשותם טלפון סוללרי יוכלו להצטרף לעסקה ולקבל את הפלאפון בחינם, במידה ונעבור את ההגבלה הנ"ל תהיה עלות הצטרפות לעסקה - 150 ש"ח. יציאה מהעסקה לפני תום המועד תחוייב ב - 1500 ש"ח במהלך השנה הראשונה ב - 1000 ש"ח במהלך השנה השניה וב - 750 ש"ח במהלך השנה השלישית. (להוציא מקרים מיוחדים) חב' פלאפון תחליף בחינם את כל הדיבוריות במכוניות המשק לדיבוריות מתאימות לפלאפונים החדשים. בהסדר שיש לקיבוץ עם חב' סלקום כל חבר בעל פלאפון **קנוי בלבד** יכול לעבור לחברה ולקבל בתמורה לפלאפון שלו מכשיר מסוג נוקיה 5120 בחינם בתנאים דומים לתנאים של חב' פלאפון אולם עם התחייבות לשנתיים לפחות. (אין התייבות שהמספר ישמר) ובתנאים דומים לאלו של פלאפון בפרישה. חבר שאין ברשותו מכשיר סוללרי ורוצה להצטרף לעסקת סלקום יכול לרכוש מכשיר סוללרי מדגם 5120 במחיר של - 150 ש"ח ויתחייב להחזיקו שנתיים לפחות ובתנאים דומים לאלו של פלאפון בפרישה. לכל המחירים המופיעים לעיל יש להוסיף מע"מ. לפרטים נוספים אפשר לפנות ליוסי כהן בפלאפון 050-363959.

בברכה
יוסי כהן (מים)

לכ' יוסי כהן.

1. יש ברשותי פלאפון/נים שמספרו/ם: (נא לציין קידומת)

א. קנוי / מושאל	(סמן בעיגול)
ב. קנוי / מושאל	(סמן בעיגול)
ג. קנוי / מושאל	(סמן בעיגול)
אני מעוניין להצטרף לעסקת פלאפון / סלקום. (סמן בעיגול)	

2. אין ברשותי טלפון סוללרי ואני מעוניין להצטרף לעסקת פלאפון / סלקום (סמן בעיגול) ולקבל / לרכוש מכשירים סוללרים.

שם החבר חתימה

דפי מידע

להלן דו"ח ישיבות וו. הביקורת מס. 14 ו-15 שמתייחסים להליך החלטת הנהלת הקהילה בעניין חופש ממושך מהקיבוץ. פרסום הדו"ח הראשון התעכב וכתוצאה ערעורי חברים הגיעו לדיון לפני הדו"ח. יש להדגיש שהוועדה לא התייחסה לעצם ההחלטה של ההנהלה, אלא רק לצד הפורמלי של סמכות קבלת החלטות.

דו"ח ישיבת וו. הביקורת מס. 14 6.8.99

קיבלנו פנייה מחבר לבדוק את החלטת הנהלת הקהילה הרחבה מיום 18.7.99 בעניין הסדר חופש ממושך. השאלה היא "האם בסמכות ההנהלה להחליט החלטות שבמהותן משנות את תקנון חופש ארוך שהוחלט באספה?"

סוכם - דעתה של הוועדה היא שאין להנהלה (מזכירות) סמכות להחליט. הצעות לשינויים בתקנון שכבר הוחלט עליו באספה חייבות להגיע או למועצה או לאספה (קלפי) לשם קבלת החלטה תקנונית.

רשם - מיכאל

אל חברי ההנהלה: ר.ב. חוות הדעת הנ"ל לשם התייחסותכם לפני פרסום לחברים. נא הערותיכם תוך שבועיים.

בתגובה, הועבר לוו. הביקורת דו"ח ישיבת המועצה מס. 10 שאחר כך פורסם בדף מידע מ-6.9.99. בעקבות התגובה קיימנו עוד ישיבה של הוועדה. אחרי בדיקה שנייה של החלטות המועצה, שלחנו את חוות דעתנו להנהלת הקהילה כדלקמן:
דעת הוועדה היא שסעיפים אלה - דהיינו הסעיפים הקשורים לזכות החלטה על תקנונים - אינם יכולים להתייחס לתקנונים שכבר הוחלט עליהם באסיפה ובמיוחד כאשר הנושא נוגע בזכות יסוד של החבר.
לכן אנו חוזרים ומאשרים את חוות הדעת המקורית.

חברי הוועדה ערים לעובדה שאין לה כל סמכות חוץ מהבעת חוות דעת, אך בכל זאת קיימת אי בהירות במה שכלול בתחום הטיפול שלה. כבר לפני כמה חודשים ביקשנו מועד לקיום דיון במועצה אך עד כה למרות שצוות ההיגוי של המועצה ניסה לקבוע תאריך מתאים, הדיון טרם התקיים. אנו מקווים שהדיון יתקיים משך חודש אוקטובר.

סיכום ישיבת צוות ענף תושבים

השתתפו: בת שבע, אלק, אילת, מרים מ. תמיר ש. שריטה, רחל ג.

1. שיפוצים בדירות והשכרה.

על בת שבע להגיש לאלק את הבקשות עם תאריך יעד, ופרוט העבודה הנדרשת לפחות שבועיים מראש.

2. תקציב שיפוצים.

לא יעלה על 3,000 ש"ח לדירה.

צביעה - הדייר מחזיר "בית לבן" - ניתן לתת עבודות הצביעה לחבר כעבודה נוספת, על יומיים עבודה החבר יקבל עד 500 ש"ח + צבע.

3. בית ראשון במולדת.

רחל ג. הפרידה תמחירית בין "בית ראשון במולדת" לבין "ענף תושבים".

4. תושב שכיר בקיבוץ.

במקרה שהדירה שייכת "לתושבים" יש לשלם ישירות לענף תושבים את שכר הדירה והאחזקה. במקרה של שימוש בחדרי "בנים", התשלום עבור שכר הדירה יכנס לתקציב בנים - ותשלום עבור אחזקה יכנס לחשבון "תושבים" (יש לוודא בהנה"ח שהמחירים נכונים).

חשוב לכל בעלי תפקידים - לשכיר תושב בקיבוץ יש חוזה עבודה מיוחד, שאומר שהדירה ניתנת לו בזכות עבודתו, לכן הוא אינו תושב "רגיל".
סוכם שאילת מרום תיפגש עם מרים מעין "לסגור קצוות" בנושא זה.

5. מספר דירות פנויות נכון להיום:

גודל 62 מ² 2 דירות.

גודל 48 מ² 3 דירות.

6. בישיבה הקרובה נדון בנושא שכר הדירה.

רשמה - שריטה.

מס: 318 :
תאריך: 22.9.99

דפי מידע

תהליך שיתוף החברה בנושא המפעל – מועדים מתוכננים.

- א. ישיבה משותפת של ההנהלה הכלכלית והנהלת הקהילה עם המצגת של ברית פיתוח. התאריך תרם נקבע.
- ב. ב – 27.9 בשעה 20.00 תתקיים שיחת חברים בהשתתפות גדעון חיסדאי. יו"ר מועצת המנהלים של המפעל ואיתן יעקובסון יו"ר מועצת מנהלים כפר הנשיא. השעה מוקדמת מהרגיל כי המוזמנים צריכים לחזור לתל-אביב עוד באותו ערב. אנו רואים מפגש זה כחובה בגלל המשמעות של הנושא.
- ג. יתקיים יום דיונים בקבוצות כנראה ב – 29.9 או ב – 30.9 פרטים יפורסמו בהמשך.
- ד. ביום א' 10.10 נקיים את האסיפה הראשונה בנושא. יתכן ונקיים 2 – 3 אסיפות לפני הקלפי, כדי להבטיח דיון ממצא. חברים הרוצים להעלות הצעות נוספות על תהליך קבלת ההחלטות, מוזמנים לדבר עם קולין או עם שריטה.

נושאים שעומדים על הפרק לדיון והחלטות בחודשים הקרובים.

להנהלת הקהילה.

הסדר חופשה ממושכת.
הסדר עובדי חוץ.
הסדר השכלת חברים.
הסדר תקשורת T.V.
בחירת משתתף פעיל חיצוני בהנהלת הקהילה.
בחירת הנהלות האגפים.
פנסיה.
תקציב 99 - חריגות
תקציב 2000
שינוי שיטת תגמול בתורנויות.
שינוי תקנון הקיבוץ.
בהכנה:
הסדר ציוד חשמל של חברים.
תשלום עבור עבודות של ענפי העזר. (ציוד של חברים).

למועצה.

אישור תכנית מתאר של השכונה.
תמא 35 בהשתתפות אורי עמיר מהנדס המועצה.
ועדת ביקורת - דיון כללי בהשתתפות איתן יעקובסון.
ביקורת רכש - מימצאים והמלצות.
פנסיה.
תקשורת T.V.
תוכנית הקהילה לשנת 2000
עבודת זרים.
כשרות.

אסיפה

קבלת לחברות - דני לופוב
למועמדות משפחת בולדווין.
שינויים בתקנון הקיבוץ.
המפעל.

מעורבות ציבורית.

שיתוף הציבור בהכנת הנושאים שצריכים להגיע להכרעה הוא נושא חשוב עבור
הנהלת הקהילה.
לנו חשוב להביא את הנושאים אחרי למידה מעמיקה, שכוללת את המתרחש בקיבוצים אחרים,
המלצות המומחים, עורכי דין, הצעות שלנו, והצעות של חברים שיש להם ענין בנושא.
אנו מנסים למצוא דרכים להבטיח שהציבור יהיה מעורב בהכנת החומר ולאו דווקא דרך
עירעורים.

התהליך שאנו מנסים היום:

1. הכנת החומר.
 2. פגישת למידה עם קבוצת חברים שאנו מזמינים לפי ראות עיננו.
 3. הבאת הנושא להנהלת הקהילה.
- הצוות שבאחריותו נעשית עבודה זו כולל את: גדי, קרן ג' ושריטה. חברים שמעוניינים
להשתתף באופן פעיל בהכנת הנושאים השונים מתבקשים להתקשר לאחד מאיתנו.

PARENT'S PAGE

24.9.99

This week's reporter is Yaeli Ziv.

Yom Kippur is behind us; may we all be allowed a clean start to the new year, those that went to prayers and fasted and those that spent the day otherwise. The day ended with a last shofar call to open the gates of heaven. We thank the people of Mitzpe Netufa, who conducted the service.

Hurricane Floyd swept the eastern seaboard of the U.S., and Tsivia & Craig Browdie were obliged to pack up their home, their two daughters, the cat and the two parakeets, and find refuge in an Atlanta, GA, hotel room, not knowing if their house would still be there on their return. Luckily, Floyd the Frightful spared the little island in S. Carolina on which they live. Ilana Frank, in New Jersey, reports that they had 250 mm. of rain in one day - half our annual rainfall!

On behalf of the editors (though without consulting them) we invite all ex-pats to write and tell us their hurricane experiences.

Meanwhile, the Taiwanese earthquake has cut us off from our factory's Taiwanese agent. We hope to hear from him when communications are restored.

Back home, the club-car was inaugurated at the recently restored Mo'adon Ha-zahav. If you weren't there, you missed a stirring ceremony and amazing costumes, organized by Eddy with his usual panache. But don't worry, David Elman video-taped it all. Our thanks to Helene, who pushed for the project with unflagging zeal and energy, and to Eddie, who has taken on responsibility for the club-car. [translator's note: and thanks to the contributors!]

A new TV star has arisen in our kibbutz. Liba Lederman appeared in the programme "For Women Only" on Channel 33, after doing a course for aides to women in childbirth. The programme will be broadcast on Friday, Sept. 24th, at 5.30 p.m., and there's a repeat on Wednesday, Sept. 29th, at 8.30 p.m. Good luck with your new career, Liba.

Last Thursday Dekel Basso and his family celebrated his bar-mitzvah. The celebrations took place in the dining-hall, with music provided by a DJ Mazal-tov, Dekel, and we want you to know that life gets better as the years go on. Mazal-tov also to David (Shlufa) and Keren Ehrenberg & family on the birth of their son, and to Gershon and Na'ama Mader & family, on the birth of a daughter.

The Frank Secret Service has leaked the news that Ofer and Alison are here on a three-week visit, with their lovely son, Erez. Welcome, all three.

The offices which were torched two weeks ago have now been cleaned up and repainted, and their occupants are back to work as usual. Let's hope this is the last time such a thing happens.

"To be, or not to be? That is the question" asked Hamlet, referring, of course, to Habonim, Inc....

SHABBAT SHALOM

MAZAL TOV

Birthdays

Sept. 26 Esther Solomon

Sept. 27 Corinne Sprung
Talit Davolt
Omri Ben-Chaim

Sept. 28 Amit Chait
Amit Dadosh

Sept. 29 Shosh Epstein

Sept. 30 Shani Blumenthal (Glick family)
Daniel Shor (Jackson family)

Oct. 2 Ma'ayan Cohen (Marx family)
Lapid Bar-David

Anniversaries

Tal (Kandel) & Ya'ir Ashkenazi

Ruth & Jacques Golan
Margaret & Omri Kopp

Moffie & Avri Glick

Bonnie Miller & Yigal Ben-Chaim
Corinne & Tamir Sprung

IN MEMORIAM

16TH Tishrei 1977 - Arnon Waterman
16TH Tishrei 1992 - Clara Strikovsky
16TH Tishrei 1993 - Norbert Cohen
17TH Tishrei 1977 - Yitzhak Strikovsky
17TH Tishrei 1985 - Chaim Giladi
19TH Tishrei 1975 - Ruth Steele
22ND Tishrei 1948 - Leon Leitman